

САБИКО КИТАГАВА (SACHIKO KITAGAWA), флаутисткиња, рођена је у Кодеу (Јапан). Студирала је у класама професора Х. Иџики, М. Кавасаки и К. Клема. Поштом је дипломирала на Токијском државном универзитету лејих уметности, усавршавање је са великим успехом наступила на Конзерваторијуму Винтертур у Швајцарској, где је добила и почасну диплому. Још у време студија, наступала је као солиста са оркестром Stadtorchester Winterthur и снимала је за Радио Цирих.

Китагава је наступала на концерту камерне музике посвећеном композитору Масару Кавасакију, који је одржан у сали Рахмањinov Московској конзерваторијума 1994. године.

Са италијанскињом Мотоко Коизуми се наступала на фестивалу Fête de la musique у Женеви 2003. године.

У Токију је одржала велики број солистичких рецитала и камерних концерата, а као солиста је наступала и са Токијским симфонијским оркестром. Учествовала је у бројним емисијама на телевизији и радију.

У периоду од 1985. до 2001. године, Сахико је била предавач у школи Tokoha Gakuen College, а од 1992. године је професор флауте на токијском универзитету Seitoku Gakuen.

МОТОКО КОИЗУМИ (MOTOKO KOIZUMI), италијанскињка, рођена је у Токију (Јапан). Основне и мастер студије је завршила на Kunitachi College of Music, а усавршавање је наступила на бројним мајсторским курсевима, попут оних на фестивалу Japan-Aspen Music Festival у Хајану, Musikalische Sommer-Akademie Lenk (Швајцарска) и семинару на Bundesakademie für Kulturelle Bildung Wlofenbüttel.

На међународној радионици за камерну музику у музичком центру Hindemith (Швајцарска), сарађивала је са кваријетом Kocian.

Од бројних сарадњи које је до сада остварила, издвајамо ону са Camerata de Genève (диригент Жан Мермоунг), када је у Женеви наступила на хуманитарном концерту за подршку акцији Medecins sans Frontières. Често се одазива позивима за учешће у добротворним акцијама и са својим колегама одржава рецитале у болницама, домовима за незбринуту децу....Као чланица различитих ансамбала, неколико година је наступала у Женеви на престижном фестивалу Fête de la musique и на Musée international de la Croix-rouge et du Croissant-rouge.

Више пута је концертирала и у оквиру јапанско-швајцарске културне размене и редован је учесник манифестације "Inokashira Our Favorite Town Concert". Од 1972. до 2002. године је била ангажована као предавач на Tokoha College (Шизуока, Јапан), а професором се и даље даје кроз приватне часове.

Прошле године је на позив Амбасаде Јапана, била гост Београда и у Центру лејих уметности Гуарнериус је са истакнутим јапанским ђенором, Такашијем Накамуром, представила музику јапанских аутора домаћој публици.

АМБАСАДА ЈАПАНА У СРБИЈИ

И

УСТАНОВА ГРАДСКИ ЖЕНСКИ ХОР „БАРИЛИ”
ПОЖАРЕВАЦ

позивају вас на

МУЗИЧКО ПУТОВАЊЕ

КРОЗ ЈАПАН уз флауту и клавир

Сахико Китагава, флаута
Мотоко Коизуми, клавир

Ецуко Цунозаки, виолина
Славољуб Тасић, гитара
Александра Гајић, клавир

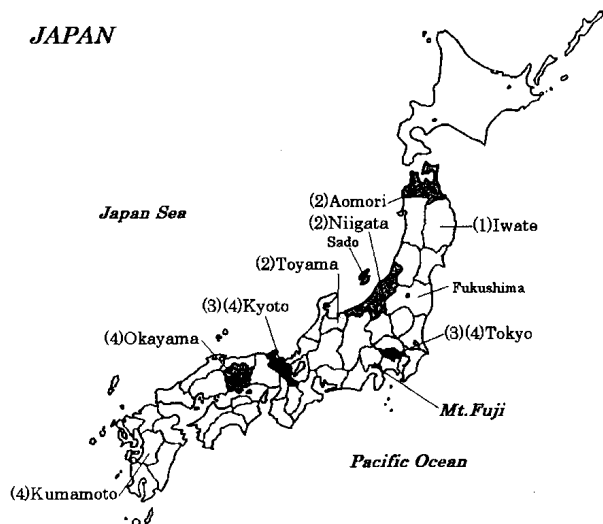
Градски женски хор „Барили“ Пожаревац

Диригент:
Каталин Тасић

Свечана Сала скупштине града Пожаревца
Субота, 02. 07. 2011. године у 19,00 часова

МУЗИЧКО ПУТОВАЊЕ КРОЗ ЈАПАН уз флауту и клавир

JAPAN

Japan is an island nation lying off the east coast of Asia.
It has the general shape of a crescent and extends 3,000 km from tip to tip.
It takes 12 hours and more by plane from Serbia to Japan.

Рентаро Таки (1879 - 1903) (Rentaro Taki)

Таки се, у складу с тежњама свог времена, врло рано почео бавити компоновањем. Његово главно остварење „Месец над пустим замком“ заједно са песмом „Пут за Хаконе“ било је уврштено у школски уџбеник музичког васпитања, који је саставило Министарство просвете. Његова популарна песма „Цвет“ прва је у четворodelној композицији „Четири годишња доба“.

(10) „Фурусато но шики“ / „Годишња доба у завичају“ – „Пролеће и лето“
Аранжман: Шуниџиро Генда (око 1950. год.)

Градски женски хор „Барили“

Клавир: Александра Гајић

Дириџент: Кайалин Тасић

Овај сплет песама је 1986. године први пут извео мешовити хор из Кавасакија, а дело су у другачијем аранжману од 1987. изводили и женски или мушки хор. Аранжманом Шуниџира Генде су најпознатије јапанске песме о годишњим добама приређене за хорско извођење. Дело се састоји од познатих школских песама које представљају типичне сцене четири годишња доба у Јапану. Господин Генда тренутно предаје на Универзитету за музику у Токију.

Шуниџиро Генда (Shunichiro Genda)

(1950. –)

Бави се аранжирањем музике. Поред учешћа на хорским такмичењима, предавања на музичким семинарима и рада у жиријима музичких такмичења, издао је и компилације сопствених аранжерских остварења „Годишња доба у завичају“, те „Једног дана...“. Његове песме, међу којима су „Песма грађана Маџиде“, химне основних школа и хорске песме, захваљујући осећајности и присноги своје мелодије веома добро су прихваћене. Предавач је на музичким универзитетима Сензоку Такуен и Кунитаџи.

„Цугару Ђонгара Буши“ / „Мелодија Цугару Ђонгара“

Ђонгара је име града у Цугару округу у западном делу Аојама префектуре. „Ђонгара Буши“ је ведрa народна песма, иако је заснована на причи о монаху „Ђоен“, који је извршио самоубиство у реци. Ђоен је чувао гроб господара који је изгубио рат током периода зараћених држава у 16. веку. Извршио је самоубиство како би се на тај начин супротставио угњетавању. Обала реке је добила име по монаху Ђоену, и звала се „Ђоен Гавара“, обала реке. Сељани су певали песму и оплакивали монаха на обалама „Ђоен Гавара“. Име „Ђоен Гавара“ је касније постало „Ђогавара“, а затим „Ђонгара“.

(3)“Зуи Зуи Зуккоробаши“

Аранжман: Масару Кавасаки

Дечја песма за игру (од Кјота до Токија)

Ова песма је такође популарна дечја песма за игру. Четворо до петоро деце се ухвати за руке како би формирали круг. Једно дете је у средини и додирује зглобове деце, иде у круг, док остали певају мелодију, а дете које је последње губи у овој игри. “Зуи Зуи” или “Зуккоробаши” је игра речи, и обе речи значе “спотаћи се”. Током Едо периода (1603-1868.) феудалци су правили поворке да би одали поштовање и предали поклоне Шогуну у Еду (Токију). У овој песми, господари доносе одличан чај из Кјота. Када је поворка на путу, сви путеви се држе под јаким обезбеђењем, и „обични људи“ су искључени из поворке. Песма описује сцену на један саркастичан начин: “чак и ако отац или мајка позову своје дете, он / она не могу да изађу напоље, и морају да чекају у кући док поворка не прође”.

(4)Колаж старих песама

Аранжман: Јасуге Иџо

„Оедо Нихонбаши“ – „Мост у Еду“, песма из области између Токија и Кјота
„Сакура Сакура“ – „Трешњин цвет“, стара јапанска песма
„Успаванка из Ћутоку регије“, града Окајама у југозападном Јапану
„Анатагата Докоса“ – „Одакле си ти?“, дечја песма за игру из Кумамота

„Оедо Нихонбаши“ / „Нихонбаши - мост у Еду“

Едо је стари назив за Токио, а мост у центру Еда звао се Нихонбаши (Нихон значи Јапан). Пuteви у Јапану кретали су са овог моста. Од њега па све до Кјота, уз саму обалу, постојале су 53 станице познате по својој лепој природи или историјском значају. Од те 53 станице, 18 је било одабрано као теме за песму “Оедо Нихонбаши”. Део ове песме је коришћен у опери Ђакома Пучинија “Мадам Батерфлај”.

„Сакура Сакура“ – „Трешњин цвет“, стара јапанска песма

Трешњин цвет (јап. Сакура) један је од најважнијих симбола јапанске културе. Представља лепоту, буђење и пролазност. Крајем марта, у време цветања трешњиног цвета, за многе Јапанце наступа и прекретница у животу, па је то тужан период јер се растају од своје средине и блиских људи. У време када, са скривеном сузом у оку, угледамо тај дивни трешњин цвет у новој средини, он тада већ опада. Ова стара јапанска песма исказује управо таква осећања.

„Успаванка из Ћутоку регије“

Стара песма из Окајама префектуре и веома позната успаванка у Јапану.

„Анатагата Докоса“ - „Одакле си ти?“

Позната дечја песма за игру и плес из Кумамото префектуре. Текст је заснован на “питањима и одговорима”, нпр. “Одакле си ти?”, “Ја сам из Хигоа.,” “Где је Хиго?”, “Хиго је у Кумамоту”. Плес чини карактеристично подизање ногу испод којих пролази лопта која одскакује, према одређеним правилима игре.

(5)Три лирска комада: „Успаванка“, „Арија“ и „Серенада“

Аутор: Масару Кавасаки

Аутор је више музичких дела. Користио је само једноставне скале, као што су В, С, D као бас. Исту технику користи за „Успаванку“, „Арију“ и „Серенаду“, лепе комаде намењене уживању.

„Успаванку“ је компоновао када се надао рођењу трећег унучета.

„Арија“ говори о његовом оцу, оперском певачу, и пева се енергичним гласом.

„Серенада“ је диван комад са под насловом “Масаруова серенада” (по Масаруу Кавасакију).

Масару Кавасаки – профил аутора

Рођен у Токију, Јапан, Масару Кавасаки школовао се на Музичкој академији у Токију, одсек флаута. Након дипломирања, наставио је да наступа док је радио као професор теорије музике, композиције и флауте на Токоха Гакуен универзитету. Тренутно је композитор, диригент и уметнички директор хорова флаута “Мусика Фјоре” и “Мусика Роса”. Такође, добио је УНЕСКО стипендију за композиторе 1966-1967. у оквиру које је посетио Сједињене Америчке Државе у циљу даљих истраживања и проучавања под вођством композитора Вацлава Нелхибела и професора Винсента Персичетија на Џулијард музичкој академији.

(6)„Визије летњег дана“

Аутор: Ацуџага Оџака

Дело “Visions d'un jour d'été” / “Визије летњег дана” настало је у лето 2003. године са циљем да се испуни старо обећање које је аутор дао блиском пријатељу и оствареном флаутисти Шинђи Коиде. Наведено „старо обећање” дали су један другом у Паризу пре четрдесет година када су заједно студирали као стипендисти Француске владе. Флаутиста Коида замолио је Отаку да напише неки мелодичан комад за флауту; мелодија је настала комбиновањем неколико мотива из дела које је написао као пратећу музику за бајку Кенђи Мијазаве, и обухвата два дела, један са брзим и други са спорим темпом. У брзом делу за клавир, пијанисти се саветује да замисли јапански бубањ у селу у време летњег фестивала, како би успешно дочарао карактеристичан ритам.

----- Пауза -----

(7) “Хару но уми” / “Пролетње море”

Музика: Миџио Мијаџи (1894 – 1956.)

Виолина: Еџуко Цунозаки

Гитара: Славолуб Тасић

Репрезентативна јапанска композиција за коју Мијаџи пише 1929. године. Мотиви се заснивају на сећању на Унутрашње море, Сетонаикаи, чија се слика Мијаџију урезала у памћење пре него што је у својој седмој години ослепео. Дело постаје славно након што га је 1932. године у Јапану извела француска виолинисткиња Рене Шеме заједно Мијаџијем који је том приликом свирао кото, јапански жичани инструмент.

(8) „Хамабе ута” / „Песма морске обале”

Музика: Тамезо Нарита (1893. – 1945.)

Аранжман: Хидео Шимазу

Виолина: Еџуко Цунозаки

Клавир: Моџико Коизуми

Компонована 1916. године, одувек је била једна од најпопуларнијих јапанских мелодија. Издваја се и по томе што је, за разлику од бројних јапанских песама писаних у молском тоналитету, она писана у дуру. Ова песма дочарава свежу, лагану атмосферу, али и меланхоличан амбијент.

(9) „Кођо но Цуки” / „Месец изнад старог замка”

Компоновао: Ренџаро Таки (1879 - 1903)

Аранжман: Акио Јасаширо

Флаута: Саџико Киџаџава

Клавир: Моџико Коизуми

Градски женски хор „Барили” Пожаревац

Дириџент: Кайџалин Тасић

Школска песма из града Сендаја, Мијаџи префектура

Композиција с којом је Рентаро Таки 1901. године учествовао на једном школском наградном конкурс. Композиција је првобитно била написана за извођење а capella. Представља спој јапанске стиховне форме 7-5 слогова и европске мелодије. Косаку Јамада 1917. године преводи композицију из 6-мола у д-мол, додаје делове за клавир, уносећи при том измене у мелодију. Током пролећа било је пуно забава у дворовима испод трешњиног дрвећа, док су зраци месеца обасјавали чиније препуне саке-а. Па ипак, неколико месеци касније, у јесен, тај исти месец сијао је изнад бојних поља, уместо изнад величанствених замкова, а хладан ветар дувао је копно. Некако, месец наставља да сија на небу као да се ништа није догодило. Јер, напредак и пораз се смењују у животу, а месец није под утицајем онога што се дешава на земљи.

ПРОГРАМ

МУЗИЧКО ПУТОВАЊЕ КРОЗ ЈАПАН уз флауту и клавир

Саџико Китагава (флаута)

Мотоко Коизуми (клавир)

(1) „Шиба но Оридо” / „Успаванка врата од прућа”

Аранжман: Масару Кавасаки

Успаванка из града Хираизуми, Иваџе Префектура

У сваком делу Јапана постоје успаванке које се певају већ вековима. Једна од најпознатијих је “Шиба но Оридо / Успаванка врата од прућа”, заснована на старој причи под називом “Момотаро / Дечак брескве”. Прича почиње са “Некада давно, живео је један стари пар у мирној колиби окруженој оградом и вратима од прућа...”, и говори о дечаку Момотаро-у који ће убити демоне. Прича учи децу да поштују и слушају своје родитеље, и да разликују добро од лошег. Успаванка се проширила и на друге делове Јапана, и постала је свуда популарна.

(2) Колаж народних песама

Аранжман: Хиројуки Наџашима

„Кокирико Буши”, „Садо Океса” и „Цугару Ђонгара Буши”

Народне песме из Тојаме, Нигате и Аомори Префектуре

„Кокирико Буши – мелодија Кокирико”

Ово је најстарија народна песма у Јапану настала у долини окруженој са пет планина под називом “Гокајама” у Тојама префектури. Амбасадор Цунозаки је родом из Тојаме. У овој области снежне падавине су једне од најобилнијих. Стрми сламени кровови кућа у пиринчаним пољима чине јединственим пејзаже овога краја. Тојама се од 1995. године налази на Листи Светских културних баштина УНЕСКО-а, па се од тада и број туриста увећао. Гокајама је позната по романтичним народним песама, а “Кокирико-Буши” је једна од њих. Песма је посвећена земљорадницима који напорно раде, а који су певали ову песму и плесали у сезонама садње пиринча или жетве. “Кокирико” је инструмент направљен од два бамбусова штапа.

„Садо Океса” / „Мелодија Садо Океса”

Садо је острво у облику слова С у Јапанском мору на коме се некада копало злато. „Садо Океса” развила се из мелодија које су певали радници у рудницима злата. “Океса” је име гејше која је лепо певала, али се говорило како је она заправо била мачка прерушена у жену. Многи бродови су пловили између острва Садо и копна, а морнари су на тај начин ширили културу западног Јапана.